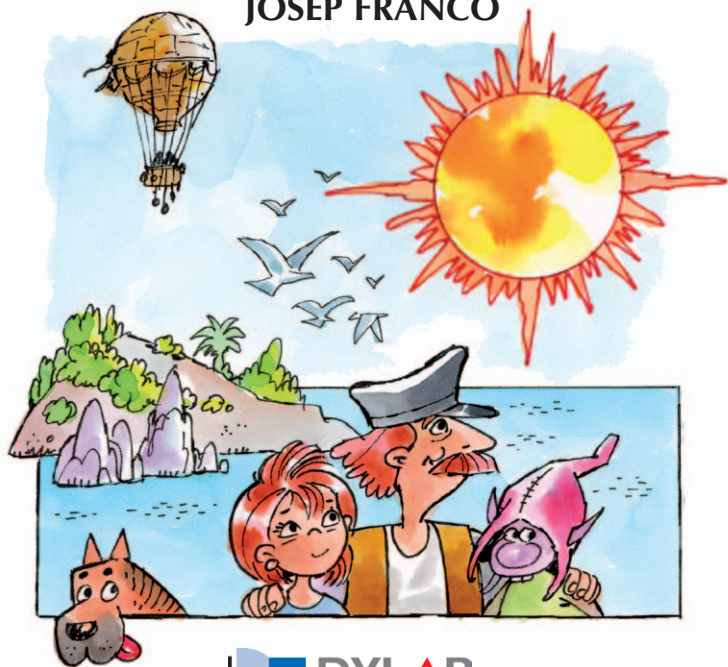

L'illa del Sol

JOSEP FRANCO

Sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright, queda rigorosament prohibida la reproducció total o parcial d'esta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic. Podran fer-se'n citacions literals sempre que se'n mencione la procedència.

Il·lustració

Antonio Perera

Coordina la col·lecció

Equip Dylar

Disseny

Alfonso Méndez Publicitat

Maquetació

copion

Fotomecànica

copion

Impressió

Brosmac, S.L.

Dipòsit legal:

ISBN: 978-84-96485-91-4

© Josep Franco

© DYLAR ediciones
Tel.: 902 44 44 13
e-mail: dylar@dylar.es
www.dylar.es

JOSEP FRANCO

L'illa del Sol

 DYLAR

Josep Franco

Josep Franco (Sueca, 1955) ha publicat un nombre considerable de llibres, alguns dels quals s'han traduït a diverses llengües; a més de novel·les i narracions dirigides al públic lector general, ha escrit llibres per a xiquets i jòvens, com ara *Ulisses, el meu gat*, *Quatre històries d'animals* o *El misteri de l'aigua*, tot i que la seua novel·la més coneguda és l'últim roder, que ha superat ja les vint edicions. La seua literatura es basa en la tradició oral i mitològica de les cultures mediterrànies, sobretot, i també en les virtuts que li agradaria que compartírem tots els humans.

Emplena la fitxa

L'autor de *L'illa del sol* es diu.....

.....

Dels llibres que ha publicat alguns
s'han traduït

.....

Ha publicat llibres per a jòvens i
xiquets, com ara

.....

.....

.....

tot i que la seua novel·la més coneguda és

.....

.....

Laura se'n va al camp

Laura Lloret no sols havia heretat les pigues i els cabells rojos i rebels que el seu avi Gonçal havia anat perdent amb el pas dels anys, sinó també el seu esperit aventurer i la seua curiositat científica. Per això, així que acabava l'escola i Laura mostrava les notes, generalment bones, als seus pares, la xiqueta feia les maletes, on no faltava mai un parell de bons llibres d'aventures, i es preparava per a oblidar durant unes setmanes les impertinències dels seus amics i amigues, les

recomanacions dels mestres i la vida monòtona i previsible que continuava al seu ritme als carrers i les cases de Vilasfaltada.

Per dir-ho en poques paraules, des de feia uns anys, a finals de juny o primers de juliol, Laura deia adéu als seus pares, que ja somiaven amb les pròximes vacances, i corria a passar uns dies al camp, amb el seu estimat avi Gonçal.

Encara que això de córrer, naturalment, és una manera de parlar. En realitat, Laura anava amb tren a Vinaròs, on l'esperava l'avi Gonçal i, després de dinar i de fer un passeig pel port, els dos continuaven el viatge amb autobús, per unes carreteres cada vegada més estretes, fins a Castellfort de Vistabella, un poblet encimbellat en una vall menudeta de la serra de les Albardes, d'on procedia, segons al-

guns documents molt antics, la família Lloret.

Castellfort de Vistabella era un poblet encantador, de casetes baixes amb les parets de pedra i les teulades roges, situat a la vora d'un torrent i al peu del tossal de l'Hereu, una muntanya grisa que es retallava contra el cel sempre blau de l'estiu, i era la imatge que Laura conservava en la memòria, per consolar-se, durant els hiverns soporífers que passava a Vilasfaltada.

Gonçal Lloret era un científic amb molt bona reputació que havia treballat durant molts anys al Consell Superior d'Invents Estranys (CSIE), fins que la seua cabellera roja de savi despistat es va convertir en una calba lluent. Però no per haver-se jubilat havia perdut la curiositat ni les ganes d'inventar i, encara que s'havia allunyat voluntària-

ment d'un món que li semblava cada dia més avorrit, Gonçal Lloret havia continuat fabricant objectes estranys al seu laboratori de Castellfort de Vistabella i fumant la seua vella pipa de mariner que deixava, al seu pas, un núvol espés de fum aromàtic.

D'altra banda, i encara que els hiverns a Castellfort de Vistabella semblaven interminables, quan el fred cobria amb un vel blanc el tossal de l'Hereu, els prats verds i les teulades roges, Gonçal no se sentia sol en aquella immensitat nevada. Mentre la seua néta Laura s'esforçava a estudiar per convertir-se algun dia en una dona lliure i independent, i procurava acomplir totes les seues obligacions a Vilasfaltada, Gonçal comptava amb l'ajut i la simpatia dels escassos veïns del poble i amb la companyia de Sam,

un bòxer magnífic, amb la pell com la dels tigres, de caràcter tranquil, mirada trista i esperit juganer.

Però, encara que Sam era molt intel·ligent i que la seua fidelitat i el seu valor el convertien en un amic inseparable i en un heroi en els moments de perill, la veritat és que Gonçal Lloret amagava un secret que li feia companyia i l'ajudava a suportar perfectament els hiverns crus i llargs de la serra de les Albardes i l'absència de la seua estimada néta.

Sense que ningú no sabera ben bé com va passar, el cas és que, un dia de tardor, pocs anys abans que Laura vinguera al món, aparegué per la casa de l'avi un donyot, anomenat Max, que en ser descobert per Gonçal a les golfes de la casa, va declarar, molt enfadat:

—Fins ara, jo havia viscut lliurement, sense fer mal a ningú, al meu bosc d'avets, boixos i freixes. Però els incendis, les urbanitzacions i algunes altres calamitats generades per vosaltres, els humans, m'han deixat sense llar. En conseqüència, i com que els donyets habitem aquest planeta des de molt abans que els humans, considere molt ajustada a dret la meua decisió de mudar-me a viure en la casa d'un ésser humà, per tal d'acabar els meus dies en aquest món de la forma més digna possible.

Com és natural, l'avi Gonçal es va fer de pedra en escoltar les assenyades paraules del donyets, considerà que tenia tota la raó del món i li va obrir de bat a bat les portes de sa casa, del seu cor i, sobretot, del seu rebost. Encara que, també això d'obrir

les portes és una manera de parlar, perquè, en realitat, ningú no coneixia l'existència de Max, llevat de Gonçal, Laura i el malhumorat Sam que, des que havia arribat a aquella casa, quan era encara un cadell i Laura a penes tenia sis anys, no havia fet gens de lliga amb aquell ésser menut, inquiet i bromista que semblava dotat de les habilitats més impensables.

Perquè el cas és que Max, que era un treballador infatigable com tots els de la seua raça, encara que odia-va els gossos quasi tant com els gats, no només ajudava Gonçal a convertir les seues idees en objectes, de vegades inversemblants, sinó que també cuinava com els millors xefs del món, rentava la roba, planxava, mantenia la casa neta com una patena, confeccionava hàbilment la seua roba i,

de vegades, alguna peça per a l'avi, i encara li sobrava temps per convertir-se en el malson del veïnat amb les seues bromes.

De manera que, durant les vacances d'estiu, Laura no s'avorria mai perquè, de matí, eixia a passejar amb Sam per les agradables dreceres que recorrien el bosc; a migdia, nadava en les aigües fredes i cristal·lines de la bassa del Rei; de vesprada, llegia a l'ombra mentre el seu avi, amb l'excusa de la pesca, perpetrava nous invents; i al llarg del dia, es convertia sovint en còmplice de les malifetes de Max i reia com una campana.

Però aquell estiu s'anunciava encara més divertit que els altres perquè l'avi Gonçal havia preparat una sorpresa que, encara que ella no ho sabia, havia de convertir les vacances

de Laura en una aventura que no oblidaria mai.

Així que baixaren de l'autobús davant del bar de Ximo, carregats amb les maletes de Laura i amb algunes compres que havien fet a Vinaròs, Sam va eixir a rebre'ls amb les seues mostres habituals d'afecte bavós, que solien deixar rastre en la roba de les víctimes, mentre Max acabava de preparar un sopar de benvinguda que cada any era més suculent, més nutritiu i més abundós, perquè, segons el donyet, Laura necessitava alimentar-se cada vegada millor, perquè no parava de créixer i d'assumir noves responsabilitats.

Aquella primera nit no hi va haver més novetats, llevat de l'estofat de vedella i la crema que havia preparat

Max per a sopar. Però quan Laura, feliç i fatigada, es va gitar entre els llençols, que feien una agradable olor de pomes i espígol, l'avi Gonçal li va anunciar que, l'endemà, li donaria una sorpresa.

Laura, que coneixia molt bé el caràcter del seu avi i la seua imaginació desbordant, va endevinar de seguida que, sens dubte, devia tractar-se d'un nou invent, probablement encara més extravagant que els anteriors, i tractà d'endevinar quina classe d'artefacte devien haver construït ell i Max aquesta vegada.

Però, així que va tancar els ulls per a intentar posar en marxa la seua fantasia i evocar la imatge del nou invent, Laura es va adormir profundament i ni tan sols en somnis va ser capaç d'endevinar de què es tractava.

L'endemà de matí, la casa va anar animant-se a poc a poc. El primer que es va posar en marxa, quan l'alba a penes despuntava més enllà de les muntanyes, va ser Max que, com sempre, s'apressà a preparar un desdèjuni suculent amb la llet de la vaca Pastora, que remugava plàcidament a l'estable i els ous acabats de pondre que les gallines semblaven ocultar als racons més insòlits del corral. Un parell d'hores després, l'avi Gonçal va obrir de bat a bat les portes del balcó per saludar el sol amb els quotidians exercicis de gimnàstica. I, molt més tard encara, Sam va començar a dessemperesir-se i reclamà de seguida el seu esmorzar.

Quan al rellotge de l'església tocaven les onze, Laura va obrir els ulls tímidament, es va dessemperesir quasi

com ho feia Sam, i va estar a punt de fer mitja volta per continuar dormint. Però, amb això, Max va entrar a l'habitació com una ventada diminuta, va obrir de bat a bat les finestres i anuncià a crits que l'avi Gonçal havia convocat una assemblea general al pati de la part posterior de la casa i això només podia significar que es disposava a presentar-los un nou invent.

—Benvolgut Max —intentà protestar Laura—, et recorde que avui és el primer dia de les meues vacances i que les tinc ben merescudes... Deixa'm descansar!

—Si alçarte del llit a migdia, amb un desdèjuni suculent esperant-te damunt la taula del menjador i sense cap obligació important, et sembla una mala manera de començar les vacances —la va advertir Max—, espera

a veure la sorpresa que t'ha preparat l'avi i, potser, decidiràs tornar a casa avui mateix!

El sol ja estava ben alt quan Laura, desdejunada, va eixir al pati, on va veure un objecte bastant gran, cobert amb una lona que semblava l'envelat d'una festa major. Dret al costat de l'artefacte, l'avi Gonçal fumava una pipa, visiblement orgullós, mentre Sam corria amunt i avall, olorant la lona.

Quan l'avi Gonçal li ho va ordenar, Max va estirar solemnement una cordeta: la lona va caure a un costat i va deixar al descobert un dirigible que constava d'una gran esfera confeccionada amb tires de seda de molts colors, de la qual penjava una cistella de vímet on a penes cabrien un parell de passatgers. Era una sorpresa digna de l'avi, que somreia en veure que Laura no podia tancar la boca,

per la sorpresa, a pesar dels lladruocs de Sam, que no veia amb bons ulls aquell monstre multicolor.

—T'agrada? —li va preguntar, sense esperar una resposta—. Li he posat *l'Esparver*, com l'ocell que millor vola per aquestes terres...

—M'encanta! —va confessar Laura quan els nervis li permeteren reaccionar—. Podem fer un passeig?

—Encara no —la va desanimar l'avi—. Hem d'ajustar alguns detalls i revisar tots els mecanismes de seguretat... Però si Max m'ajuda i Sam i tu procureu no molestar gaire, potser demà podríem fer un vol de prova.

—Jo m'encarregue de Sam —es va oferir Laura, desitjosa d'ajudar i de tornar a recórrer els paratges que no veia des de l'estiu passat.

Així, mentre Laura passejava pel bosc amb Sam, l'avi Gonçal i Max treballaren durament en *l'Esparver*, fins que la foscor de la nit els va impedir continuar. Però com que no volien decebre Laura, que estava molt il·lusionada pel passeig de prova, deixaren el dirigible preparat per a emprendre el viatge l'endemà de matí.

Per a Laura, aquella segona nit va transcórrer molt més de pressa que l'anterior. Perquè no estava tan cansada del viatge i perquè va somiar una història molt rara, plena d'imatges agradables i de paisatges preciosos que, sense saber per què, li provocaven una sensació de perill molt inquietant. En despertar-se, amb els llençols enrotllats entre les cames, va sentir els lladrucs de Sam i la veu de l'avi Gonçal, que devia estar recriminant Max

perquè n'havia fet alguna de les seues. Tots havien matinat molt aquell matí i tots tenien un bon motiu.

Laura va saltar del llit, es va des-
dejunar de pressa i va preparar una
bossa de viatge amb roba d'abric,
com li havia aconsellat l'avi, per si el
passeig amb el dirigible es complica-
va o per si, a causa de l'altura, tenia
una miqueta de fred. Quan, ansiosa
per emprendre el viatge, Laura va ei-
xir al pati, comprovà que Max i l'avi
no havien perdut el temps. *L'Esparver*
estava preparat per a emprendre el
primer viatge i Gonçal, que ja s'havia
acomodat dins la cistella, li va dir que
s'afanyara perquè volia aprofitar els
vents favorables.

Encara que aquella cistelleta de
vímet no era, precisament, un lloc con-

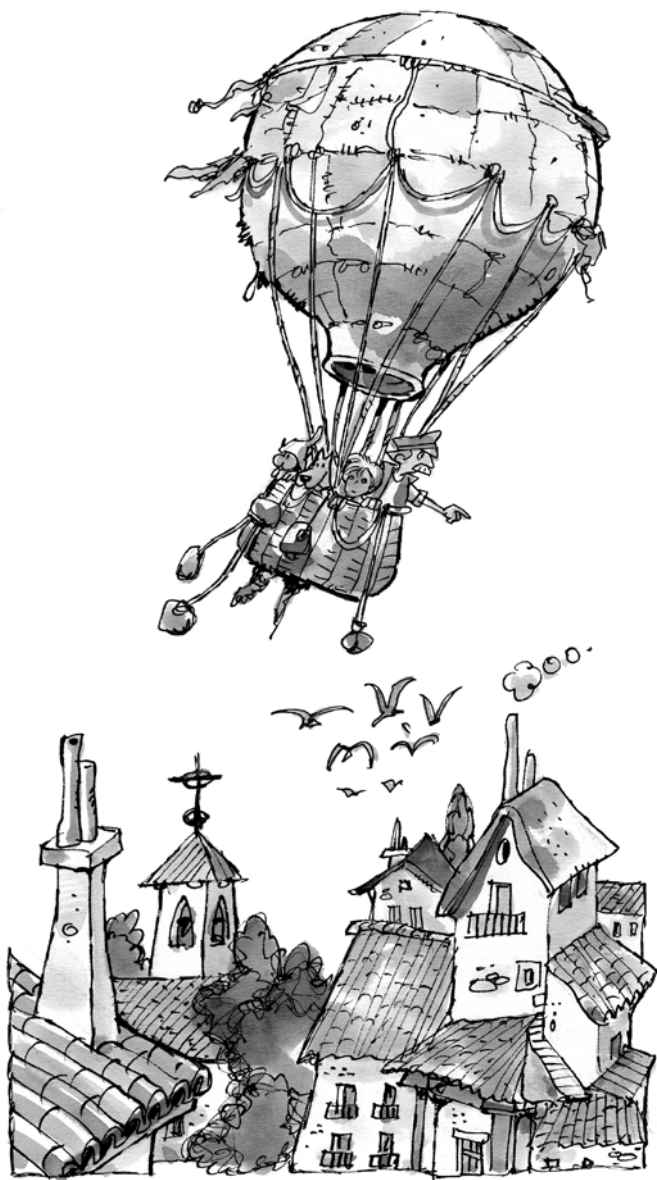
fortable, l'habilitat de Max havia tret tot el partit possible a tan poc d'espai. A l'interior de la cistella hi havia algunes bosses amb menjar i una nevereta amb aigua i refrescos, perquè la intenció de l'inventor era fer un breu passeig i baixar a dinar en algun prat solitari. Al voltant de la cistella, havien penjat uns saquets plens d'arena, per si calia alleugerir el pes del dirigible. I, per a subjectar *l'Esparver* quan aterressin, comptaven amb una àncora vella que Max havia rescatat d'un vaixell antic, feia molts anys.

Laura va entrar també dins la cistella i, aleshores, va comprendre perquè Sam lladrava tan desconsoladament: el gos els mirava amb uns ulls molt expressius perquè imaginava que no estava destinat a formar part de la tripulació del dirigible. I Max també

semblava enfadat, pel mateix motiu. De manera que l'avi Gonçal, després d'haver consultat la seua néta amb la mirada, va decidir acceptar-los, a pesar del risc que corrien per dur tant de pes en una nau tan fràgil.

Per fi, quan Sam va poder situar-se, als peus de Laura, Max va tallar les cordes que subjectaven el dirigible i, en botar dins la cistella, va caure sobre Sam, que tremolava de por i que ni tan sols va protestar. Lentament, *l'Esparver* inicià l'ascensió, molt ben dirigit per l'avi, que tenia molta experiència, i sense que Sam gosara mirar cap avall.

De seguida, els viatgers van veure les teulades roges de Castellfort de Vistabella i les cares de sorpresa dels

seus veïns, que no esperaven l'aparició d'aquell artefacte volador.

Segons que el dirigible s'enlairava, la brisa, primer suau, anava refrescant-se, mentre les cases, els animals, els cotxes i les persones anaven fent-se més i més menudets, fins que Castellfort de Vistabella i tots els altres pobles de la comarca es van convertir en maquetes, distribuïdes capritxosament per una superfície que combinava els colors verds i ocres.